

Jack Provily | www.zomooianders.net

De eerste schooldag

Het meisje staat in de kleutergroep met haar handen tegen het raam en ik hoor haar roepen naar haar moeder. Die staat buiten en werpt haar een handkus toe. Bij het meisje biggelen de tranen over haar wangen. De jonge vrouw weifelt nog even en verdwijnt dan uit beeld. Ik zie de kleuter zich met betraande ogen en natte wangen omdraaien. Ze kijkt het lokaal rond en gaat bij een vriendinnetje zitten. Nog geen minuut later zitten ze druk te kletsen met beiden een pop in hun handen.

Een tafereel dat niet onbekend is voor leerkrachten van de jongste groepen. Als directeur heb ik het ook talloze malen meegemaakt, ik vertelde ouders bij een intakegesprek altijd over dit voorval. Veel jonge kinderen vinden het moment van afscheid nemen moeilijk. Maar zo gauw ouders uit beeld zijn, gaan de meesten over tot de orde van de dag. Uitzonderingen uiteraard daargelaten.

Soms is er ook verdriet zichtbaar bij de ouders die hun kind op school achterlaten. Ik heb vaak een moeder na een half uurtje gebeld om verslag te doen van wat haar kind op dat moment aan het doen was. Gerustgesteld kon zij dan zelf ook verder met haar dag.

We hebben ooit ouders en kind uitgenodigd om, vlak voordat het kind naar school ging, een moment te hebben om de eerste dag door te spreken. Na schooltijd liet de leerkracht dan het lokaal zien en maakte het kind enigszins vertrouwd met de nieuwe omgeving. Op deze wijze trachtten we de stap naar de basisschool kleiner te maken.

Ik probeerde zo goed mogelijk ouders vooraf te informeren over het moment van afscheid nemen. En hen gerust te stellen dat hun kind, zo gauw zij de hoek om waren, gewoon lekker met vriendjes aan de slag ging.

Begrijpen deed ik het echter pas toen ik zelf mijn zoon op de basisschool moest 'achterlaten'. Ondanks dat hij vanaf zijn geboorte een paar keer per week naar de crèche ging, had ik toch moeite met zijn eerste schooldag. Nota bene op mijn eigen school ...

Toen ik hem achterliet in de kring en naar mijn eigen kamer terugliep, voelde ik het. Ik ging aan mijn bureau zitten en kon niet aan het werk. Ik realiseerde me dat dit het gevoel was van die weifelende ouders. En het heette ... loslaten.

Ik snapte ineens dat de pijn van het loslaten door ons kind gevoeld wordt. Die kinderen hebben allang opgemerkt dat, hoe dichterbij die eerste schooldag komt, er iets in ons gedrag verandert. Misschien worden ze daar zelf onzeker of bang door. De band tussen ouder en kind is nog zo sterk dat het kind voelt dat er iets niet klopt.

Wat gaat er dan door een kind heen? Op dat moment, op die eerste schooldag dat je vader of moeder ineens, terwijl je samen in dat vreemde lokaal staat, ander gedrag naar jou laat zien? Misschien extra aardig of juist streng of weifelend en onzeker of juist zeker. En je weet het zeker! Er gaat iets mis! En je gaat huilen. Je ziet ook dat je vader of moeder het moeilijk vindt. Misschien zie je zelfs tranen. Terwijl je moeder wegloopt, laat jij met jouw verdriet zien dat je wilt dat ze blijft. Maar ze gaat toch. Verdrietig draai je je om en zie je dat meisje uit jouw straat. Wat heeft ze in haar handen? Een pop? Waar heeft ze die vandaan?

Loslaten. Op het moment dat je kind geboren wordt, staan er ontelbare momenten van loslaten in je agenda geboekt. En telkens weer kost het pijn en moeite. Je verlegt je grens, maar verderop zie je alweer de volgende loslaat-berg of loslaat-ravijn. Laat het maar los, je kunt het niet beheersen of controleren. Leer maar te vertrouwen. Vertrouwen in je kind, vertrouwen in jezelf, vertrouwen in het leven.

Foto: Catorfotografie